

Eigenlijk hou ik helemaal niet van jou

Eerste druk, september 2012
© 2012 Remco Kock

ISBN: 978-90-484-2608-9
NUR: 306

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

REMCO KOCK

EIGENLIJK HOU
IK HELEMAAL NIET
VAN JOU

INHOUDSOPGAVE

De reunie	7
Vallende zeepjes	12
Second love	17
De boomman	20
In de trein	23
De deal	25
De groeiende voet en de schoen	29
De ballon	32
The Game	36
Het zakmes	47
De brijnaald	50
De welkome pauze	56
De postbode	59
De kijkdoos	65
Maak mij trots!	73
De speurneus	78
De uitvaart	81
De frituurpan	84
Berg	88
Eeuwige roem	94
De oplossing	99
De bestraffer	103

DE REUNIE

Max kijkt vanuit bed in een grote spiegel naar zichzelf en luistert naar het watergeklepper van de douche. Zijn gezicht ziet er onbetwist teleurgesteld uit. Eventjes lacht hij ongemakkelijk naar zijn evenbeeld. Zijn lachje ziet eruit alsof Max iemand begroet op een begrafenis.

Een kater huist in Max zijn kop. Zijn hersenen voelen verbrijzeld aan. Alsof er vannacht houten knuppels stuk geslagen zijn op zijn schedel.

Gisterenavond heeft Max de reünie van zijn middelbare school bezocht. Het Anne Frank College, dat is de school waarop hij jaren geleden zijn Havo diploma gehaald heeft.

‘Het is eigenlijk best wel vreemd dat er een middelbare school vernoemd is naar iemand die de middelbare school zelf nooit heeft afgemaakt,’ had iemand tegen hem gezegd op de reünie in een poging tot geestigheid. De grap was uit een mond gekomen van een man waarmee Max een intensief deel van zijn jeugd gedeeld had.

Maar toen Max na al die jaren eindelijk weer eens naast de man gestaan had, John heette zijn vroegere vriend, voelde dat als een ontluisterende ervaring. Het beeld van de huidige John beschadigde zijn gekoesterde herinneringen aan toen. Het nieuwe beeld van John was geen verbetering.

Ik had niet moeten gaan dacht Max terwijl hij met John vooral sprak over het heden, hun beider heden. In Max zijn herinnering was John een rebel geweest. Een stoere, anarchistische held met spierballen. Een krijger.

John was een account geworden. Werkend met de cijfers waarop ze vroeger zo afgaven. Het huiswerk waartegen zij zich ooit hadden afgezet, dat huiswerk had John nu omarmd. John was een keurige accountant met een buikje geworden. Vast een wijnbuikje, dacht Max, want John dronk tegenwoordig rode wijn.

Johns ooit met kattenkwaad en rebellie vergaarde heldenimago moest worden ingeruild voor een nieuw beeld, als een gedateerd geraakte pasfoto die niet meer lijkt op het gezicht van nu. Een bon

vivant was verworden tot een brave burger met een welvaartsbuikje. Van een langharige rokende rokkenjager tot een te dikke decadente accountant die golft 'voor de fun'.

Max had zich maar bedronken. Drank verlamde de kritische functie in zijn hoofd en hij was de drank daar dankbaar voor. Alcohol schiep een nieuwe realiteit die veelal aanvoelde als een warm bad, al moest je oppassen dat je het water niet te heet liet worden. Kikkers die je in een langzaam tot het kookpunt verwarmende bak met water stopt voelen hun dood niet aankomen. Te laat merkt de kikker dat hij dood kookt. Bij drank voelde Max vaak te laat aan dat hij overmeesterd werd door dronkenschap. Meestal dacht hij pas de volgende middag: *shit, ik was dronken.*

Laat op de avond, toen de reünie langzaam ten einde liep, stuitte Max op Monique. Monique was een klasgenootje van toen.

Monique was van een heel mooi meisje getransformeerd in een hele mooie vrouw. Sommige beloften worden toch in gelost, zo stelde Max opgelucht vast tijdens zijn gesprek met Monique.

In zijn jeugd was Max verliefd geweest op Monique. Nooit had hij zijn verliefdheid aan haar durven opbiechten. Wel in talloze dromen. In talloze dromen had Max zelfs hand in hand met Monique gelopen over het strand. En dan likte Monique aan een ijsje waarop hij haar getrakteerd had. In zijn dromen had Max verkering met Monique gehad. Monique was een droommeisje voor Max geweest. De definitie van een droommeisje was voor hem: een meisje dat je zag en op slag wilde je met haar, puur intuïtief, de rest van je leven delen. Zonder twijfels.

In de wakkere wereld echter hadden hij en Monique nauwelijks een woord gewisseld in die tijd op de Anne Frankschool. Max was altijd bang voor haar geweest. Bang voor afwijzing en bang voor zichzelf in haar buurt. Dat wanneer hij met Monique zou praten zijn hoofd direct rood zou aanlopen en hij de taal plots onmachtig zou worden. Je verstand verliezen heette dat: vastlopen zoals een computer dat soms deed. Droommeisjes maakten hem bang. Klein en onzeker. Symptomen van de mentale ziekte die angst heet, een ziekte die te overwinnen valt.

Max werd redelijk dronken en Monique ook.

Max biechtte, na een minuut of twintig van gezellig gebabbel over het 'nu' zijn verliefdheid van toen aan Monique op. De schaamte in zijn lijf had Max inmiddels verloren. Niet alleen de schaamte over preciaire gevoelens had hij geloosd, maar de schaamte in zijn algemeenheid was uit zijn systeem verdwenen. Schaamte bestond uit overschatting van anderen. Alsof de ander perfect was. Max was wijs genoeg nu om de schaamte voorbij te zijn. Wijze mannen kenden geen schaamte, wijze mannen wisten; *we stellen allemaal niks voor*.

Monique leek Max zijn terloops geuite ontboezeming als een compliment te ontvangen. Verliefdheid was een compliment, een groter compliment dan het doelwit zijn van verliefdheid is voor een individu haast ondenkbaar.

Zijn compliment werkte als een katalysator voor de sfeer tussen hen beiden.

Monique bekende hem ook iets. 'Ik was ook verliefd op jou Max. Maar ik durfde er niet tegen je over te beginnen. Ik zocht wel eens naar oogcontact met je in de klas maar je beantwoordde mijn blik nooit. Van wat jij me net zei had ik geen enkele weet, zelfs geen vermoeden.'

'Dat kan kloppen,' had Max geantwoord. 'Ik wilde absoluut niet dat jij wist van mijn verliefdheid. Dat iemand überhaupt wist van mijn verliefdheid. Ik wilde me niet nog kwetsbaarder voelen dan ik al deed in die tijd. Niet verzuipen was al genoeg voor mij. De worsteling van een puber hé? Ik keek je heel vaak in de ogen aan, heus. Maar alleen wanneer ik wist dat je het niet door kon hebben. Het klinkt raar, maar ik was doodsbang voor je!'

Monique en Max dronken door totdat de kantine van het Anne Frank College zo goed als leeg was en ze met zijn tweetjes de laatst overgebleven reüniegangers waren. 'Wil je misschien bij mij slapen vannacht?' vroeg ze out of the blue aan Max toen ze beiden op het punt stonden te vertrekken. 'Eigenlijk hebben we nog een openstaande rekening uit het verleden te vereffenen. Of zoiets. Je snapt wat ik bedoel te zeggen toch?'

Monique gaf hem na het stellen van haar vraag een luchtige knip-oog.

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ zei Max, terwijl hij zich afvroeg of hij zich niet al te zeer liet meeslepen door Koning Alcohol nu.

Toch ging hij met Monique mee. Omdat wat de geschiedenis had verzuimd te doen nu wel te laten plaatsvinden. Hij zou zichzelf en Monique verlossen van een onvervuld verlangen. De geschiedenis met terugwerkende kracht repareren. Tenminste, dat maakte hij zichzelf wijs.

Max ging mee naar Monique’s huis en vree daar met haar. Monique was een prachtige vrouw geworden. Hij vree met een prachtige vrouw, maar ook met de door hem rechtgezette geschiedenis.

Het vrijen was lekker geweest. Het was absoluut geen mosterd naar de maaltijd. In een roesachtige mengeling van tevredenheid en dronkenschap was Max naast Monique in slaap gevallen.

Als Max ontwaakt in het bed van Monique denkt hij aan de dromen die hij als puber over haar heeft gehad. Over de dingen die toen alleen in zijn dromen gebeurden, dingen die bij het ontwaken steeds direct vervlogen. Dingen zoals het ijsje en de strandwandeling, zaken uit zijn onderbewuste die plots verdwenen wanneer Max zijn ogen opende. Vervlogen dromen, zoals vleermuizen die weg fladderen bij het ontbranden van een lamp.

Nu ligt Monique echter naast Max in bed. Een jongensdroom is in vervulling gegaan. Het is een vreemde, verwarrende ochtend.

Samen eten ze, nadat Monique ook ontwaakt is, in bed een broodje kaas en drinken koffie. ‘Ik moet je wederom wat bekennen,’ zegt Monique vlak voordat ze gaat douchen. ‘Ik hoop dat je niet boos op me zult worden. Gisterenavond zei ik dat ik ook verliefd was op jou, toen we nog samen op de middelbare school zaten. Dat was niet zo. Heb gelogen. Ik kon je in werkelijkheid nauwelijks herinneren. Maar toen ik je daar zag staan gisteren dacht ik simpelweg: wat een lekker ding. En toen we zo gezellig, flirterig aan het keuvelen waren dacht ik zelfs: *wat zou ik dolgraag met hem slapen*. Een leugentje om bestwil. Waar jij zelf indirect ook van geprofiteerd hebt meneertje. Lekker ding. Ik was toen dan wel niet verliefd op je, maar nu wel een beetje. Een heel klein beetje. Wie weet is dit het begin van iets.’

Monique geeft hem een kus en loopt zichtbaar in goed humeur verkerende richting de douche. ‘En we leven in het nu hé!’ roept ze vrolijk vanuit de badkamer.

Max genoot net van haar naakte aangezicht, maar nu dat heerlijke lijf uit zijn zicht verdwenen is beginnen Monique’s woorden impact te krijgen.

Hij bekijkt zichzelf enkele minuten in de spiegel en schudt afkeurend met zijn hoofd naar zijn evenbeeld. Daarna zoekt Max in zijn jeans naar zijn mobiele telefoon, het ding dat de orde van de dag bepaalt. Van het display leest hij de meest recente ontvangen sms af. Het is een sms van zijn vriendin. ‘Lieverd, hoe was de reünie? Geen oude vlammen gevonden hoop ik? J Kom je vanavond bij me eten? Hou veel van jou. xxxx’.